

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.222/2022/9.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a felperes képviselő neve ügyvéd (Cím8) által képviselt **Felperes** (Cím2) felperesnek – a alperes képviselője ügyvéd (alperesi képviselő címe) által képviselt **Alperes** (alperes címe) alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetése és jogkövetkezményei iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 26.M.70.818/2020/59. számú ítélete ellen a felperes 60. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, a felperesnek járó elmaradt munkabér összegét 632.587 (hatszázharminckétezer-ötszáznyolcvanhét) forintra, a szabadságmegváltás összegét 340.837 (háromszáznegyvenezer-nyolcszázharminchét) forintra, az alperes által az állami adó- és vámhatóság illetékbevételei számlájára fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét 58.405 (ötvennyolcezer-négyszázöt) forintra felemeli. Megállapítja, hogy a fennmaradó 82.286 (nyolcvankétezer-kétszáznyolcvanhat) forint le nem rótt elsőfokú eljárási illetéket az állam viseli, egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A felek maguk viselik a másodfokú eljárással felmerült perköltségüket.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg 9.592 (kilencezer-ötszázkilencvenkét) forint fellebbezési illetéket az állami adó- és vámhatóság illetékbevételei számlájára az esedékesség napjáig, a fennmaradó 42.221 (negyvenkétezer-kétszázhuszonegy) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítéltábla tájékoztatja az alperest, hogy a fizetendő illeték a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé, ezen időpontban a követelés nyomban esedékessé válik, amivel egyidőben megkezdődik az illeték behajtásával kapcsolatos végrehajtási jog elévülése is. Az illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 illetékbevételei számlájára kell befizetni, a közleményben fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, a fizetésre kötelezett adóazonosító számát.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság döntése és az alapjául szolgáló tényállás

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2022. június 13-án kelt 26.M.70.818/2020/59. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 516.858 forint elmaradt munkabért, 336.668 forint szabadságmegváltást és ezen összegek késedelmi kamatát, valamint 73.184 forint perköltség. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest 50.760 eljárási illeték viselésére és megállapította, hogy a fennmaradó 90.240 forint illeték az állam terhén marad.

[2] Az általa megállapított tényállás szerint a felperes 2011. szeptember 1-től állt munkaviszonyban az alperessel, ennek keretében az Általános Iskola büféjében dolgozott eladó munkakörben. Az e napon aláírt munkaszerződést a felek határozatlan munkaidőtartamra kötötték, napi hat óra munkaidőre, 52.000 forint munkabért rögzítve.

[3] A munkaviszony teljes időtartama alatt a felperes foglalkoztatása ténylegesen minden évben a tanév idejére szólt, oly módon, hogy minden év szeptember 1-jétől következő év június 15. napjáig határozott idejű munkaszerződést kötöttek. A megállapodás a nyári szünet időtartamára nem terjedt ki. A felperes vendéglátóipari eladó szakképesítéssel rendelkezik, a munkaviszony létesítését az alperes nem kötötte végzettséghez.

[4] A felperes napi munkaideje 06:00 órától 13:00-ig tartott, a felek megállapodása alapján az alperes napi négy órás részmunkaidőre jelentette be a felperest a NAV-nál. A felperes munkakörébe tartozóan a nyitás előtt előkészítő feladatokat végzett, majd 07:30-tól 12:00 óráig kiszolgálta a vásárlókat az óráközi szünetekben, a tanítási órák alatt alkalmasszerűen érkező vásárlókat, illetve árufeltöltést végzett, a szendvicseket pótolta, a nyitvatartási idő után zárta a kasszát, takarított és a következő napi előkészületeket végezte el. A felperes a büfét egyedül üzemeltette, az alperes részéről tulajdonos neve a nyitást követően árut szállított és szerzett be, majd a felperessel együtt a szendvicsek előkészítését végezte, és alkalmasszerűen besegített a kiszolgálásba.

[5] Az alperes a felperes részére a felek megállapodása szerint naponta nettó 3.000 forintot, majd 2020. januárjától naponta 4.000 forint munkabért fizetett a munkában töltött napokra. Az iskolai szünetekre, valamint az egyéb okból munkában nem töltött napok után kifizetést nem eszközölt, és a felperesnek az éves rendes szabadságát sem adta ki.

[6] Az alperes munkavállalója tulajdonos neve 2020. március 30-án telefonon közölte a felperessel, hogy a járványhelyzetre tekintettel a munkáltató a munkaviszonyt fenntartani nem tudja, ezért azt 2020. április 1-jével megszünteti. Szabadságát nem váltotta meg. A felperes NAV-nál történő kijelentése ténylegesen 2020. március 15-vel történt meg, erről a felperes 2020. április 15-én szerzett tudomást, amikor a Pest Megyei Kormányhivatal Monori Járási Hivatalánál a munkanélküli nyilvántartásba vétele iránt intézkedett.

[7] Az elsőfokú bíróság a kereseti kérelmet részben találta megalapozottnak, melyben a felperes a részére a naponta négy óra munkaidőre vonatkozóan kifizetett munkabér felett a ténylegesen ledolgozott további három óra munkavégzésre járó munkabére, valamint a szabadságmegváltás megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Döntését a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 43. § (1) és (2) bekezdésére, 44. §-ára, 45. § (1), (2) és (4) bekezdésére, 58. §-ára, 91. §-ára, 92. § (1), (2), (5) bekezdésre, és 153. § (1) - (4) bekezdésére, valamint a kötelező legkisebb munkabér (minimálbér) és a garantált bérminimum megállapításáról szóló 430/2016. (XII. 15.) Korm. rendelet, a 324/2018 (XII. 30.) Korm. rendelet és a 367/2019 (XII. 30.) Korm. rendelet rendelkezéseire alapította az elmaradt munkabér elbírálása körében.

[8] Elsődlegesen abban a kérdésben foglalt állást, hogy a felek között a munkaviszony tartamára milyen megállapodás jött létre, és abból eredően az alperest milyen munkabér fizetési kötelezettség terhelte. Megállapította, hogy a felek egyező előadása értelmében az írásbeli munkaszerződést szóban, közös megegyezéssel módosították és azt az iskolaévre korlátozva határozott időre hozták létre. Mivel a szóbeli módosítás körében eltértek a felek előadásai, ezért a bizonyítékok mérlegelésével állapította meg a szóban kötött munkaszerződés tartamát. Ekörben kiemelte, hogy az írásbeliség megsértése nem eredményez a jogviszony tekintetében abszolút érvénytelenséget, a felperes a munkába állást követő 30 napon belül azzal szemben nem tiltakozott, írásba foglalását nem kérte és kilenc éven keresztül elfogadta a foglalkoztatás ezen módját. Szintén nem volt vitatott, hogy a felperes napi nettó 3.000 forint, majd 2020. január 1-jétől napi nettó 4.000 forint munkabért kapott. A nyilatkozatok abban tértek el, hogy ezen összeg hány munkaórát járt. A felperes saját előadása szerint napi hét órát töltött munkával, tudott arról és elfogadta, hogy a munkáltató négy órára és csak a tanévre jelentette be, és belenyugodott, hogy ennek ellenére ténylegesen napi hét órát dolgozott kilenc éven keresztül. A felperes által nem kifogásoltan ezen összegeket fizette ki az alperes a napi hét óra munkavégzésért. Mindezek alapján arra a megállapításra jutott, hogy a felek megállapodása szerint nem napi négy órában, hanem napi hét órában elvégzett feladatokért illette meg a kialakult nettó munkabér a felperest. Az a körülmény, hogy az adóhatósághoz ettől eltérően rövidebb időtartamot jelentett be a munkáltató, a jogszabályban rögzített bejelentési kötelezettségbe ütközött és adójogi vonzata lehet, de nem változtatja meg a felek szóbeli megállapodásának tartalmát, amit évekig tartó jogviszonyuk során ráutaló magatartásukkal is megerősítettek.

[9] A felperesi érveléssel szemben az volt megállapítható, hogy a felek nem órábérben állapodtak meg. Ilyenre a felperes sem hivatkozott. A napi bérben történő

megállapodással egy napi munkavégzésre kötötték ki a 3.000 forintos munkabért a felek. Ezért a bérért reggel 06:00-tól 13:00-ig dolgozott a felperes kivétel nélkül, állításán kívül nem volt olyan bizonyíték, ami alátámasztotta volna azt, hogy a napi 3.000 forint csak a négy órás időtartamra szólt, a büfét lényegében egyedül üzemeltette a felperes, nem volt váltótársa.

[10] Nem találta igazoltnak az alperes állítását sem arra nézve, hogy készenléti jellegű munkakörre alkalmazható bérezésben állapodtak meg a felek, amely alapján a felperes ténylegesen hat órában készenléti jellegű munkát végzett és a fennmaradó egy óra rendkívüli munkavégzés ellenértéke is beépítésre került a kialakított bérbe. Hangsúlyozta, hogy a rendkívüli munkavégzés feltételeit nem vizsgálhatta, mivel ilyen jogcímen a felperes keresetet nem terjesztett elő. Rámutatott, hogy az alperes az Mt. 91. § mindkét fordulata alapján állította a munkakör készenléti jellegét, de nem igazolta az ott írt feltételek fennálltát.

[11] A bizonyítási eljárás alapján azt állapította meg, hogy a felperes munkaideje túlnyomó részében konkrét munkaköri feladatait végezte, és az az időtartam, amikor nem kellett kiszolgálni senkit, nem volt egyenértékű azzal az állásidővel, ami a munkakör készenléti jellegét megalapozná. Figyelembe vette a Kúria EBH2019.M.30. számon közzétett elvi döntésében írtakat is, és az eset összes körülményének vizsgálata alapján a munkavégzés sajátosságait akként ítélte meg, hogy a felperesnek munkaidejében eltérő jellegű és intenzitású munkát kellett végezni, abban volt alacsonyabb terhelést jelentő időszak is, de számottevő és mérhető pihenő nem. A felperes jellemzően egyedül járt el, anyagi felelősséggel tartozott a rábízott értékekért, ezért az általános igénybevételhez képest lényegesen alacsonyabb terhelés nem volt megállapítható. Összességében a bizonyítási eljárás alapján megállapította, hogy a felek a munkaviszonyt szóbeli megállapodás alapján a tanítási évekre határozott időtartamokra hozták létre, a felperesnek 6-tól 13 óráig kellett a büfét üzemeltetnie és ezért 2020-ig napi 3.000 forint, 2020-ban pedig napi 4.000 forint ellentételezés járt a felperesnek, amit az alperes meg is fizetett számára.

[12] Bizonyításra nem találta alkalmasnak a 2012. évi jelenléti íveket, és alkalmazhatónak az Mt. 92. § (2) bekezdését, mert ez a rendelkezés részmunkaidőre nem értelmezhető. Mindezek alapján nem osztotta a felperes azon álláspontját, hogy a felek munkabérben történő megállapodása csak a bejelentett négy órára vonatkozott, s a fennmaradó három órára nem.

[13] Az Mt. 27. §-a alapján hivatalból vizsgálta azt, hogy a kialakított napi nettó 3.000, illetve 4.000 forint munkabér megfelel-e a kötelező legkisebb munkabér, vagyis a minimálbér összegének. Megállapította, hogy az elévülési időn belül, 2017. december 7-től érvényesített igény kapcsán 2017-re 12 ledolgozott munkanapot lehetett figyelembe venni, a számítás alapját a 127.500 forint/hó minimálbér adta, annak hét órára eső összege 60.852 forint. Ezzel szemben a felperes 54.135 forintot kapott bruttóban, a különbség: 60.852 forint - 54.135 forint = 6.717 forint elmaradt munkabért eredményezett a felperesnek.

[14] A 2018. évre 9,5 ledolgozott hónapot és 138.000 forint/hó teljes munkaidőre irányadó minimálbért vett irányadónak. A 7 órás részmunkaidős minimálbér 120.750 forintban alakult, a felperes ténylegesen bruttó 99.248 forintot kapott (nettó összege: 66.000 forint), így a különbség 21.502 forint/hó, ami a teljes időszakra 204.269 forint elmaradt bért eredményez.

[15] 2019-ben 9,5 hónap és a 149.000 forint/hó figyelembevételével a 7 órás részmunkaidőre időarányosan számított 130.375 forint/hó bruttó minimálbért és a felperesnek kifizetett nettó 66.000 forintot vette figyelembe, ami 99.248 forint bruttó bért jelentett, így a különbség összegét 9,5 hónapra 298.062 forintban határozta meg.

[16] 2020-ban a felperes március 15-ig dolgozott, ami két teljes hónapot és márciusban 10 munkanapot jelentett. A 2020-ra irányadó minimálbér 161.000 forint összege a 7 órás részmunkaidőre időarányosan számítva 140.875 forint összeget eredményezett. 2020 évre így a jogszabály alapján 352.187 forint járt volna a felperesnek, ezzel szemben a nettó 44.000 forinttal számolva 42 napra nettó 252.632 forintot fizetett a munkáltató, ami bruttó 312.782 forintot tesz ki, a különbség 39.405 forint elmaradt bért eredményezett. Mindösszesen 2017. december 07. és 2020. március 15. közötti időre 516.858 forint elmaradt munkabért állapított meg a felperes javára.

[17] A szabadságmegváltás körében döntését az Mt. 115. § (1) bekezdésére, 116. §-ára, 117. § (1) bekezdésére, 122. § (5) bekezdésére, 135. § (1) bekezdés c) pontjára alapította. Megállapította, hogy a felek között az nem volt vitatott, hogy az alperes munkabért csak a ledolgozott napok után fizetett. Így a felperes a rendes szabadságát nem vehette ki, és ugyan nem dolgozott a tanítási szünetekben, de arra nem vitatottan bért sem kapott, így azok az időtartamok nem tekinthetők az évi rendes szabadság kiadásának.

[18] Nem fogadta az alperes érvelését, hogy a felek megállapodása alapján a szabadságmegváltást beépítette a felperes munkabérébe. Az alperes ezt az állítását nem bizonyította és a felek érvényesen megállapodást sem köthettek volna, mivel a kógens jogszabályi rendelkezés értelmében a munkaviszony fennállta alatt a szabadság csak természetben adható ki, pénzbeli megváltására nincs mód. A felperesnek életkorára tekintettel 20 nap alapszabadság és 10 munkanap pótszabadság járt volna a teljes évre. 2017-re ez időarányosan egy nap szabadságot jelent 3.372 forint összegben a minimálbér alapul vételével. 2018-ban a 9,5 hónap munkaviszonyra 24 munkanap szabadság járt, ezért a minimálbérrel számolva $5.489 \times 24 = 131.733$ forint összeget állapított meg. 2019-re 9,5 hónapra szintén 24 nap szabadság járt volna a felperesnek, így a minimálbér alapján $5.926 \times 24 = 142.227$ forint szabadságmegváltást ítelt meg. 2020. január 1. és 2020. március 31. között időarányosan 9 nap szabadság járt volna a felperesnek, a minimálbérrel számolva $6.403 \times 9 = 57.630$ forintban találta megalapozottnak erre az évre a szabadságmegváltás összegét.

[19] A késedelmi kamatról a polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:48. §-a, és 6/2016 (XI. 28.) KMK vélemény alapján középarányos időponttól határozott.

Igazságügyi írásszakértő kirendelésére vonatkozó indítványt mellőzte, mert a 2012. évi jelenléti ívek a perbeli időszakra információval nem bírtak. A pertárgy értékét a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 22. § (1) és (2) bekezdése, valamint 512. § (2) bekezdés alapján 2.344.857 forintban állapította meg, amelyhez viszonyítottan a felperes 36 %-ban, míg az alperes 64 %-ban lett pernyertes. A perköltség viseléséről a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján a pernyertesség-pervesztesség arányában határozott. A le nem rótt eljárási illeték körében az alperest a pervesztés rész vonatkozásában kötelezte annak viselésére, míg a felperes esetében a Pp. 102. §-a alapján határozott annak állam általi viseléséről.

A felperes fellebbezése

[20] A felperes az elsőfokú ítélet elleni fellebbezésében elsődlegesen annak megváltoztatásával elmaradt munkabér címén 1.100.085 forintra, szabadságmegváltás jogcímén 340.837 forintra kérte felemelni az alperes kötelezését. Másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatásával 1.160.356 forintban, illetve 340.837 forintban jelölte meg a marasztalási összegeket. Harmadlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte, amennyiben az ügy érdemében a rendelkezésre álló adatok alapján döntenem nem lehet. Bejelentette első- és másodfokú perköltség igényét is.

[21] Érvelése szerint az elsőfok bíróság helyesen állapította meg tényleges munkaköri feladatait, azt, hogy munkaideje 06:00-tól 13:00-ig tartott és helyesen vette figyelembe, hogy az iskolai szünetek tartamára, valamint az egyéb okból munkában nem töltött napok után munkabért nem kapott és éves rendes szabadságát sem adta ki az alperes. Hangsúlyozta, hogy kereseti kérelmében egyértelműen rögzítette, hogy a határozott idejű, hét órás részmunkaidőre nem kapta meg a minimálbérnek megfelelő összeget, és a szabadságát sem, mert az alperes napi nettó 3.000 forintot, illetve 2020. január 1-jétől a napi 4.000 forintot a napi négy órára járó munkabérként fizette. Mindvégig állította, hogy megállapodásuk nem terjedt ki a hét órára, csak a napi négy órára, mert a munkaszerződést az alperes ilyen tartalommal nem is foglalta írásba. Azt, hogy a munkában töltött napokra kapott bért, egyezően adták elő a felek a perben. Az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe azt a perben tett nyilatkozatát, hogy az alperes önhatalmúlag járt el, amikor kevesebb munkabért fizetett részére, és azt az ígéretét sem váltotta be, hogy a napi négy órás munkaidőtől eltérően be fogja jelenteni a hatóságnál. Ezért helytelenül értékelte a körülményeket az elsőfokú bíróság, amikor is úgy foglalt állást, hogy kilenc éven keresztül nem kifogásolta a kifizetett összegeket a napi hét órás munkavégzésért, sőt ugyanolyan feltételekkel létesített minden évben munkaviszonyt, mindezekből ezért helytelenül vont le azt a következtetést, hogy nem napi négy órában, hanem napi hét órában végzett munkáért illette meg a kialakult nettó munkabér.

[22] Az elsőfokú bíróság azon ítéleti megállapítása sem helytálló, hogy nem volt a feleknek olyan eltérő megállapodása, amely a négy órás bejelentett munkaidőn felül munkával töltött időnek további munkabérrel történő kompenzálására irányult volna. Az alperes sem adott elő olyat, hogy hét órás munkaidőben állapodtak volna meg, és a munkabér ezért a ledolgozott időtartamért járna, sőt az alperes csatolt be olyan 2012-es évre vonatkozó jelenléti ívet, amellyel azt kívánta bizonyítani, hogy a felperes napi munkavégzése nem haladta meg a napi négy órát. Az alperes a munkában töltött időről nyilvántartási kötelezettségének nem tett eleget, a becsatolt ív manipulált tartalmú volt, a kifizetett munkabérrel pedig nem készült bérjegyzék. Mindezekon túl azt is hangsúlyozta, hogy tulajdonos nevetel nem is köthetett volna munkaszerződést, mert tulajdonos neve az alperes kültagja volt, törvényes képviselői joggal és tulajdonjoggal a cégben nem rendelkezett. Az elsőfokú bíróság saját magával ellentétbe kerülve a szerződéses tartalom megállapításánál nem vette figyelembe az írásbeliségből eredő bizonytalanságot, és azt terhére értékelte. Ugyancsak nem vette figyelembe az 50 év feletti nőt súlytó foglalkoztatási helyzetet, azt, hogy kiszolgáltatottsága miatt tűrte az alperes perbeli eljárását.

[23] Az elsődleges fellebbezési kérelem kapcsán kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság mindezek ellenére eldöntötte, hogy a felek napi bérben állapodtak meg, saját maga számította ki a hét órás minimálbérhez viszonyítottan a kereseti kérelemben érvényesített időszakra járó ki nem fizetett munkabér összegeit.

[24] 2017 decemberére a 12 napra járó elmaradt munkabér összege helyesen 7.497 forint lett volna ez esetben, mivel 12 napra a megkapott nettó 36.000 forint bruttó megfelelője 54.135 forint, a minimálbér szerint a hét órás napi bér 5.136 forint összegben járt volna, ami 12 napra 61.632 forintot jelent, nem pedig 60.852 forintot.

[25] A 2018 és 2019 évekre vonatkozó számításokat elfogadhatatlannak tartotta, mert az elsőfokú bíróság a munkában töltött napok számát minden hónapban 22 nappal vette figyelembe, s így nettó 66.000 forint kifizetett bért számolt fel havonta. Ugyanakkor nem vizsgálta és nem is folytatott le bizonyítást arra, hogy ténylegesen hány napot töltött munkában ezekben az években, holott maga állapította meg, hogy az ünnepnapokra, iskolai szünetekre, egyéb távollétekre nem kapott munkabért. Ugyancsak helytelen a 2020. év vonatkozásában a 42 munkanap figyelembevétele, mert a tanítási napok száma január és február hónapban 40, míg márciusban 10 volt, így összesen 50 munkanapot dolgozott, ami nettó 200.000 forint, azaz bruttó 300.751 forint munkabért jelent. A minimálbér hét órára számított 140.875 forint összege alapján bruttó 352.187 forint járt volna, levonva ebből az alperesi teljesítést, 51.436 forint lett volna az elmaradt munkabér összege 2020-ra, nem pedig 39.405 forint.

[26] Az alperes a 2022. június 13-i tárgyaláson maga is azt adta elő, hogy 21 munkanapot vett alapul számításai során, továbbá a havi bejelentésekből megállapítható, hogy 2018 áprilisában csupán fél hónapra lett bejelentve minimálbérrel, ahogy 2016 júniusban, 2018 decemberében is. 2019 áprilisában fél hónapra kapott munkabért és 2019 júniusában és decemberében is fél hónapra lett bejelentve a NAV-hoz, így 2018-ban és 2019-ben a NAV

bejelentése alapján is 8,5 hónapot töltött munkában. Ez 21-es szorzóval 178 munkában töltött napot jelentett volna. Továbbá a fizetett ünnepnapokra sem kapott napi bért, ami egy évben kilenc napot jelent. A szünetek alatt az iskolában a büfé nem volt nyitva, illetve a betegség, családi esemény is 15 nap távollétet eredményezett, így 178 napból le kell vonni $9 + 5 + 15$ napot, ami összesen 29 nap. A munkában töltött napok száma így egy évben 149 napot tesz ki.

[27] 2018 és 2019 években összesen nettó 447.000 forint munkabért kapott, mely 149 munkanappal számolva bruttó 672.180 forintnak felelt meg évente és 9,5 hónap munkavégzéssel számolva ez bruttó 70.755 forint havi munkabért jelent. A 120.750 forint hét órára járó minimálbérből levonva mindezt, 49.995 forint különbözetet jelent havonta és 9,5 hónappal számolva 474.952 forint különbözetet eredményez 2018-ban. 2019-ben a hét órás bruttó minimálbér 130.375 forint volt, ez alapján 59.600 forint a minimálbér különbözet, és az 9,5 hónapra 566.200 forint bruttó elmaradt bért eredményezett. Ez mindösszesen – a 2017. évre járó 7.497 forintot is hozzászámítva - 1.100.085 forintot tesz ki a munkában töltött napokat figyelembe véve.

[28] A szabadságmegváltás körében előadta, hogy a 2017-es év vonatkozásában az elsőfokú bíróság nyilvánvalóan számítási hibát vétett, mert a hét órára járó napi minimálbér 5.136 forint, 2018-ra a hét órára járó minimálbér 5.558 forint, ez 24-gyel szorozva 133.392 forintot tesz ki. 2019-re a napi hét órára járó minimálbér 5.999, ez 24 nappal számolva 143.946 forint, míg 2020-ra a hét órára járó minimálbér 6.482 forint és kilenc napra a szabadságmegváltás összege 58.338 forint, így a helyesen számolt teljes összeg 340.837 forint.

[29] A másodlagos fellebbezési kérelem körében hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság által mérlegeléssel megállapított szerződéses tartalom nem alapul bizonyítékon. Az alperes mindvégig tagadta, hogy hét órás részmunkaidőt látott volna el, és a munkaidő hosszabb időtartamát készenléti jellegű munkavégzésével indokolta, azonban állításait semmilyen módon nem igazolta. A Pp. 265. § (1) bekezdése alapján kellett volna az elsőfokú bíróságnak a bizonyítás eredményét értékelni. Az elsőfokú bíróság önmagával ellentétbe került, amikor kifejtette egyrészt, hogy a felek szóbeli megállapodását érvényesnek kell tekinteni, ugyanakkor az írásbeliség hiányából eredő bizonytalanság az alperesi munkáltató terhére esik, mindezt mégis a felperes terhére értékelte.

[30] Elfogadhatatlannak találta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy a megállapodott munkabér napi hét órára vonatkozott. Az alperes kihasználta azt, hogy munkavállalóként kényszerhelyzetben volt és az alperes is gazdasági kényszerre hivatkozott, amikor a négy órás bejelentést indokolta. Az alperes szegte meg a foglalkoztatással kapcsolatos jogszabályokat, nem vezetett jelenléti ívet, bérjegyzéket nem adott át, szabadságot nem adott ki. Ezért szükséges az elsőfokú bíróság szerződéses tartalom vonatkozásában rögzített álláspontjának felülmérlegelése és annak megállapítása, hogy a felek között csupán négy órás részmunkaidőre jött létre szóbeli megállapodás, és erre figyelemmel kapta meg a munkában töltött napokra a napi 3.000, illetve 4.000 forintos

munkabérét. Az összecszerűség vonatkozásában ez módosítást eredményez. 2017-ben az egyórás minimálbér 733 forint volt, az 12 munkanapra 26.388 forintot tesz ki, 2018-ban az egy órára eső minimálbér 794 forint volt, az naponta (három órára) 2.382 forint különbözetet eredményez, $2.382 \times 21 = 50.022$ forint, 9,5 hónapra 475.209 forintot tesz ki. 2019-ben az egy órára járó minimálbér 857 forint, három órára 2.571 forint, egy hónapra 53.991 forint, 9,5 hónapra 512.914 forint a különbözet. 2020-ra az egy órára járó minimálbér 926 forint, három órára 2.778, 2,5 hónapra 145.845 forint. Ezért a másodlagos fellebbezési kérelem szerint 1.160.356 forint elmaradt munkabér jár a részére.

[31] Eljárásjogi hibaként kifogásolta azt is, hogy az elsőfokú bíróság bár észlelte, hogy a túlmunka iránti igényt lehetne egy órára előterjeszteni, azonban az anyagi pervezetés körében erre nem hívta fel. Amennyiben a munkában töltött napokra vonatkozóan állításai nem fogadhatóak el, és emiatt az összecszerűség nem tisztázható, akkor a bizonyítás lefolytatása miatt az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására utasítását kérte.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme

[32] Az alperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben való marasztalását kérte. Mindenekelőtt kiemelte, hogy tulajdonos neve a 2011 szeptemberében jogosult volt a munkaszerződés megkötésére, mert a munkáltató beltárgyaként és képviselőjeként járt el. Ennek alátámasztásául a cégtörténetet csatolta. Hangsúlyozta, hogy a fellebbezési érveléssel szemben az elsőfokú ítélet tényállása nem tartalmazott olyan kitélt, hogy a felperes napi három órára nem kapott munkabért, hanem kifejezetten azt rögzítette, hogy a felperesnek ez a hivatkozása nem megalapozott, és azt állapította meg, hogy a napi hét órára megállapított munkabér semmis, mert nem érte el a mindenkori minimálbér összegének arányos részét. Azt is helytállóan rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy felperes állításán kívül semmi nem támasztotta alá, hogy a felek napi négy órás munkavégzés ellenértékéként határozták meg a napi 3.000, illetve 4.000 forintot. Ez nem is lett volna életszerű, hiszen olyan megállapodást feltételezne, hogy a felperes napi négy órás munkavégzésért kap fizetést, három óráért pedig egyáltalán nem.

[33] A felperes elsődleges fellebbezési kérelmével kapcsolatosan arra mutatott rá, hogy a felperes ugyan vitatta azt a tényállási megállapítást, hogy napi hét órás munkavégzésben állapodtak meg, ugyanakkor a kereset annak megállapítására irányult, hogy a felperes munkaideje minden nap reggel 06:00-tól délután 13:00 óráig tartott, ami egy nyilvánvalóan hét órás időtartamot jelent. Bár munkáltatóként az elsőfokú eljárásban ettől eltérő előadást tett, de az elsőfokú ítélet ezzel kapcsolatos megállapításait nem fellebbezte meg, ezért a fellebbezési eljárásban a nyilatkozatait már ennek tükrében kell értékelni. A felperes számításai nem érthetőek, ellenben az elsőfokú ítéletben foglalt számítás helytálló. Az elsőfokú bíróságnak a kereseti kérelemhez kötötten kellett eljárnia, sem a kereset, sem a perbeli nyilatkozatok nem jelezték egyetlen esetben sem, hogy a figyelembe vett munkanapok száma ne lenne megfelelő.

[34] A felperes a napi munkabérét maradéktalanul megkapta, így csak a különbözetre terjesztett elő igényt a megállapodás szerinti munkabérrel. Az elsőfokú bíróságnak bizonyítást nem kellett a munkában töltött napokra lefolytatni, ilyen bizonyítási indítványt a jogi képviselővel eljáró felperes sem terjesztett elő, a másodfokú eljárásban a kereset megváltoztatására már nincs lehetőség. A fellebbezésben is kizárólag arra hivatkozott a felperes, hogy az elsőfokú bíróság egyes körülményeket nem vett figyelembe, betegség és családi események miatti, éves szinten 15 napos távollétról egyáltalán nem is ejtett szót az elsőfokú eljárásban. A felperesi számításban sem szerepeltek a fellebbezésben hivatkozott körülmények, az elsőfokú ítélet számítási módja és az eredmény megalapozott, arra figyelemmel is, hogy az egy órára járó minimálbér összegét jogszabály határozza meg.

[35] A másodlagos fellebbezési kérelem kapcsán rámutatott, hogy a felperes napi három órára járó elmaradt munkabért kíván érvényesíteni úgy, hogy azt állítja, hogy nem állapodott meg a hét órás munkavégzésben a munkáltatójával, hanem csak négy órában. Ez a korábban kifejtettek szerint teljesen életszerűtlenné és értelmetlennek teszi a felperes perbeli állításait a munkaidejével és a kialakult munkabérrel kapcsolatosan. Amennyiben ugyanis négy óra munkavégzést állít a felperes, akkor az azon felüli időtartamra vonatkozóan nincs állítása, hogy milyen munkabérben történt a felek megállapodása, az ingyen munkavégzés pedig nyilvánvalóan kilenc év alatt nem történt meg, és nem is fogadta volna el a felperes sem. Teljesen megalapozatlan a felperes kiszolgáltató helyzetére és kényszerhelyzetre történő utalása, a munkáltató önkényes viselkedése körében tett érvelés. Az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére vonatkozó kérelem teljeskörűen megalapozatlan, mert a kereseti kérelem hiányában a munkában töltött napokra vonatkozó bizonyítási eljárást nem kellett az elsőfokú bíróságnak lefolytatni.

A felperes fellebbezési ellenkérelemre tett észrevételei

[36] A felperes a fellebbezésében foglaltakat teljeskörűen fenntartva hangsúlyozta, hogy a perbeli időszakban tulajdonos neve nem volt az alperes törvényes képviselője és perképviseletre érvényes meghatalmazással nem bírt. A perbeli esetben a részmunkaidő havi hét órás foglalkoztatási jogviszonyt takart, az elmaradt munkabérét a havi bérből kiindulva határozta meg, amely nem csak a munkában töltött napokra jár a dolgozónak, hanem abba beletartoznak a fizetett távollétek is. Nem kapott munkabért azokra a napokra, amikor nem dolgozott, illetve önhibáján kívül nem tudta ellátni a munkáját.

[37] Az elsőfokú bíróság ott tévedett az elmaradt munkabér kiszámítása során, hogy minden hónapra automatikusan 22 munkában töltött napot határozott meg, a havi bérből számolta ki a hét órás bért, és nem a ténylegesen munkában töltött időt vette figyelembe. Ugyanakkor ítéletében nem azt állapította meg, hogy havi bérezésben állapodtak meg a hét órás részmunkaidőt figyelembe véve, hanem azt, hogy napi bérré történt a megállapodás. Napi bért azonban csak akkor kapott, amikor dolgozott, így annak összege állandóan változott

az egyes hónapokban. Az alperes konkrét érdemi vitatást, bizonyítékot a fellebbezési ellenkérelemben sem terjesztett elő a munkában töltött napok számára.

[38] A másodfokú bíróság felhívására akként nyilatkozott, hogy az alperes naponta fizetett részére nettó 3.000 forintot, a későbbiekben pedig napi nettó 4.000 forintot, és napi négy órás részmunkaidőre és az ehhez járó négy órás bruttó keresetre jelentette be a NAV-hoz. Ezért a 2022. április 9-én kelt beadványában az összecszerűség meghatározása során a NAV-hoz kötelezően megküldött adatokból indult ki és a havi minimálbérre vonatkozó részmunkaidőre járó kereseti kérelmét tartotta fenn. Az alperes készenléti jellegű munkavégzést állított és ennek ellenére négy órás napibéres részmunkaidős foglalkoztatottként jelentette be az adóhatóságnál. Az alperes az állításaihoz képest a kifizetett munkabérről a számításokat 21 munkában töltött nappal végezte el.

[39] Munkavégzése a büfé nyitvatartásához, a tanítási napokhoz igazodott, ezért is állította, hogy a ledolgozott napokra kapott munkabért, négy órás részmunkaidőre, amelyre az alperes bejelentette. Kereseti kérelmében nem kívánt foglalkozni azzal, hogy a kifizetett munkabért ténylegesen hány munkanapra kapta. Jelenléti ív és bérjegyzék hiányában ezt az alperes nem is tudta bizonyítani. Ekörben az elsőfokú bíróság bizonyítást nem folytatott le, ezért a többletmunkaidőre a három további órára járó munkabérét is a havi minimálbér alapján határozta meg, figyelemmel arra is, hogy egyetlen okirat állt a perben rendelkezésre, ez a NAV felé történt bejelentés volt. Ezért a kereseti kérelem jogalapja az Mt. 153. § (1) bekezdés a) pontja volt.

[40] Hangsúlyozta, hogy továbbra sem értett egyet az elsőfokú bíróság által tett megállapítással a felek között létrejött megállapodás tekintetében. A felek abban állapodtak meg, hogy az alperes a felperest havi minimálbérre, négy órás részmunkaidős dolgozóként fogja bejelenteni, ezen nyilatkozat alapján a felek a havi bért nem napi bér alapján, hanem a havi bérből visszaszámítva 21 napos havi munkavégzés alapulvételével számították ki.

[41] Az elsődleges fellebbezési kérelmét arra alapította, hogy amennyiben az Mt. 45. § (1) bekezdése alapján megállapítható, hogy a felek napi hét órás részmunkaidőben állapodtak meg, akkor helytelen az elsőfokú bíróság által végzett számítás. Elsőfokú bíróság helytelenül indult ki a havi munkaidőben töltött napokból a munkabér számítása során, mivel munkabért csak a munkában töltött napokra kapott. Nem a teljes havi munkanapok számát alapul véve kellett volna kiszámítani napi hét órás részmunkaidő alapján a havi bér összegét, nem dolgozott ugyanis 22 munkanapot, hanem ennél kevesebbet, és az elsőfokú bíróság álláspontja szerint is napi bért kapott.

[42] A másodlagos fellebbezési kérelmének összecszerűségét is részletesen levezette, a havi munkában töltött napokból indult ki, és 21 nappal szorozta be a részmunkaidőt az Mt. 88. § (1) bekezdés b) pontja szerinti munkaidőre járó bérként. Számítása az alperesével egyező a 21 munkában töltött nap vonatkozásában. A kifizetett havi bruttó munkabérének

összegét csupán a ledolgozott munkanapokra kapta meg, ez a nettó munkabér bruttósítva nem volt több az alperes által bejelentett havi négy órás munkabér összegénél.

A másodfokú bíróság döntése

[43] A fellebbezés kisebb részben alapos.

[44] A másodfokú bíróság a Pp. 370. § (1) bekezdése és 371. §-a alapján az elsőfokú ítéletet a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta felül.

[45] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, abból levont következtetéseivel a másodfokú bíróság nagyobb részt egyetértett, azösszezszerúség számításánál észlelt hibákat korrigálta.

[46] Az Mt. 20. § (1) és (2) bekezdése szerint a munkáltató képviselőjében jognyilatkozat tételére a munkáltatói jogkör gyakorlója jogosult és a munkáltatói joggyakorlás rendjét - a jogszabályok keretei között - a munkáltató határozza meg. A (3) bekezdés értelmében, ha a munkáltatói jogkört nem az arra jogosított személy (szerv, testület) gyakorolta, eljárása érvénytelen, kivéve, ha a jogkör gyakorlója a jognyilatkozatot jóváhagyta. Jóváhagyás hiányában is érvényes a jognyilatkozat, ha a munkavállaló a körülményekből alappal következtethetett az eljáró jogosultságára.

[47] A felperes – általa sem vitatottan - tulajdonos nevetel állapotodott meg a munkaviszony létesítéséről, annak egyes elemeiről. tulajdonos neve 2010. március 5. és 2012. március 1. napja között – így a perbeli jogviszony létrejöttékor is – az alperes vezető tisztségviselője volt, az alperes nevében jogszerűen tett jognyilatkozatot. A felperes nem vitatottan tulajdonos neve utasításai szerint végezte a perbeli időszakban mindvégig a munkáját, felettse munkáltatói jogkör gyakorlására vonatkozó eljárási jogosultságát a munkaviszonyban nem vitatta. A keresetlevelében is úgy nyilatkozott, hogy tulajdonos neveet tekintette a munkáltatói jogkör gyakorlójának. törvényes képviselő 2013. március 1-től jelenleg is az alperes törvényes képviselője, aki tulajdonos nevenek a büfé üzemeltetéséhez kapcsolódó valamennyi jognyilatkozatát és eljárását jóváhagyta. A jogszabály az utólagos jóváhagyás lehetőségét nem köti feltételhez, és annak gyakorlására időkorlátot sem állapít meg. Nincs jelentősége annak sem, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója milyen okból mulasztotta el az eredeti intézkedést, csupán annak, hogy a döntést utólag jóváhagyta-e (Mfv.II.10.099/2017/4. Mfv.I.10.712/2017/3).

[48] Peradat, hogy az alperes négy órás részmunkaidőben való foglalkoztatást jelentett az adóhatóság felé, figyelemmel arra, hogy a felek megállapodása kifejezetten arról

szólt, hogy a NAV felé ilyen tartalommal történik meg a munkaviszony bejelentése. Mindebből azonban nem következik az, hogy a felek között a perbeli foglalkoztatási jogviszony elemeire vonatkozó tényleges megállapodás is ilyen tartalommal jött létre.

[49] A felperes a keresetlevelében maga állította, hogy munkavégzése az iskolai büfében a tanév rendjéhez kötődött, ezért minden évben szeptember 1-től következő év június 15-ig létesítettek szóbeli megállapodással határozott idejű munkaviszonyt az alperessel, ami 9,5 hónap időtartamot jelent. Az is a felperes tényelőadása volt a perben, hogy 6-tól 13 óráig végzett munkát a büfé üzemeltetéséhez kapcsolódóan, ellátva az előkészítő és utómunkálatokat is. Ezt megerősítette tanú1 és tanú2 tanúvallomása is. A napi munkaidő hét órás időtartamára vonatkozó megállapodás létrejöttét az alperes sem vitatta, kizárólag téves munkajogi minősítéssel azt készenléti jellegű munkavégzésnek tekintette. Az elsőfokú bíróság nem találta bizonyítottnak ezt az alperesi állítást, az e körben tett ítéleti megállapításokat, levont következtetéseket a felek fellebbezéssel nem támadták, így az a másodfokú eljárás tárgyát sem képezte. A felek megállapodása ebből következően a napi hét órás munkaidőre, azaz az adott nap egészében végzett munkáért járó ellentételezéseként határozta meg a 3.000 forint, illetve 2020. január 1-től a 4.000 forint díjazást. Ettől eltérő következtetés a perbeli adatokból nem vonható le.

[50] A felperes az elsőfokú eljárásban mindvégig következetesen azt állította, hogy nem napibér alkalmazásában állapodott meg az alperessel, hanem hét órás részmunkaidőben havibéres munkavállalóként került foglalkoztatásra. Kereseti kérelmében ezért 21 munkanappal számolt osztószámként az elmaradt munkabér és a szabadságmegváltás iránti igény összegszerű meghatározásakor, így a fellebbezésében kifogásolta azt, hogy az elsőfokú bíróság osztószáma 22 volt.

[51] Az elsőfokú bíróság bár ítéletében úgy rögzítette, hogy az Mt. 27. §-a alapján eljárva azt vizsgálta, hogy a felek által kikötött nettó napi munkabér összege megfelel-e a jogszabály alapján járó munkabérnek, ugyanakkor a részmunkaidőre járó minimálbér összegénél már a havidíjas időarányos összeget tüntette fel. Ezért nem helytálló a napibér alkalmazásával kapcsolatos fellebbezési hivatkozás. Az elsőfokú bíróság a kereseti kérelem elbírálásakor az összegszerűség számításánál a havi minimálbér összegéből indult ki – helyesen – arra tekintettel, hogy az Mt. 136. § (1) bekezdésének kógens szabálya értelmében alapbérként legalább az Mt. 153. (1) bekezdése szerinti munkabért kell meghatározni. A minimálbér külön jogszabályban meghatározott havi összege a felperest attól függetlenül megillette, hogy az adott hónapban hány munkaszüneti nap volt. A tényleges ledolgozott munkanapok számának pedig azért nem volt jelentősége, mert a felperes maga állította, hogy azokra a munkabérét az alperes megfizette és az összegszerűség meghatározása során maga is 21 munkanappal számolt pontosított kereseti kérelmében. Az elmaradt munkabér iránti igényének meghatározásakor a felperes sem vette figyelembe azt, hogy esetlegesen nem végzett munkát minden egyes munkanapon a keresettel érintett hónapokban. Az alperes a felperessel egyezően ugyancsak 21 munkanapot vett figyelembe a kereseti kérelem összegszerűségére adott érvelésében. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróságnak nem kellett anyagi pervezetést adnia a ténylegesen ledolgozott munkanapok bizonyításával kapcsolatosan, ennek bizonyítására a kereseti kérelem eldöntéséhez nem volt szükség. A felperesnek utóbb, a fellebbezési eljárásban a számítási módszerének megváltoztatására sem

volt jogoszerű lehetősége a Pp. 373. §-a szerinti feltételek teljesülésének hiányában. A kereseti kérelemben rendkívüli munkavégzés jogcímén a felperes igényt nem kívánt érvényesíteni, így az e körben tett felperesi hivatkozások nem bírtak jelentőséggel.

[52] Ugyanakkor a felek egyező előadása alapján a kereseti kérelem elbírálásánál havi 21 munkanap és a határozott munkaviszonyok tényleges – 9,5 hónapos – időtartamának figyelembevételével kellett kiszámítani azt, hogy a felperes részére az alperes megfizette e a havi minimálbér hét órás részmunkaidőre járó összegét. Az 59. sorszámú jegyzőkönyv 4. oldalán rögzített, a nettó összegek bruttósítására vonatkozó számítási módot sem vitatták a felek, ezért azt a fellebbezés elbírálásánál a másodfokú bíróság is irányadónak tekintette.

[53] A 2017. évre érvényesített elmaradt munkabér követelés kapcsán a felperes a fellebbezésében kizárólag számítási hiba miatt kifogásolta az elsőfokú ítélet rendelkezéseit. 2017-ben a minimálbér összege 127.500 forint volt havibér esetén, ennek hét órás részmunkaidőre eső összege 111.563 forint, 1 napra pedig – a felek által egyezően előadott 21-es osztószámmal számolva – 5.313 forint járt volna. 12 munkanapra a felperest ezért 63.756 forint illette volna meg, ezzel szemben 54.135 forintot kapott, a különbözet összege 9.621 forint. A fellebbezési kérelem korlátaira tekintettel a felperes részére 7.497 forint ítélt meg.

[54] 2018. évre a hétórás részmunkaidőre számított havi minimálbér 120.750 forint volt. A felperes 21 nappal figyelembe vett nettó munkabére 63.000 forint, ennek bruttó megfelelője $(63.000:0,665)$ 94.737 forint, a felperesnek havonta járó különbözet összege 26.013 forint, ez 9,5 hónapra 247.124 forintot jelent.

[55] 2019-ben a hétórás részmunkaidőre számított havi minimálbér 130.375 forint volt. A felperes 21 nappal figyelembe vett nettó munkabére 63.000 forint, ennek bruttó megfelelője $(63.000:0,665)$ 94.737 forint, a felperesnek havonta járó különbözet összege 35.638 forint, ez 9,5 hónapra 338.561 forintot jelent.

[56] 2020-ban a felperes saját előadása szerint is csak március 15-ig dolgozott, az elsőfokú ítéletet amiatt támadta, hogy ezen időpontig helyesen 50 munkanappal kellett volna a számításokat elvégezni, és helytelennek találta a nettó kifizetésként figyelembe vett összeget. E körben a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete mindösszesen elírást tartalmaz, mivel ténylegesen 52 napra számította ki a nettó 4.000 forintnak megfelelő bruttó összeget, ami $(52 \times 4.000):0,665=312.782$ forintnak felel meg. Az elsőfokú bíróság 2020. évre a felperesnek járó összeget így helyesen számította ki, mivel január és február hónapokra 21 munkanappal számolt a felperes elsőfokú eljárásban előadott számítási módszerének megfelelően, március hónap kapcsán pedig a fellebbezésben a felperes sem kifogásolta a 10 munkanap figyelembevételét. Ezért a felperest 2020-ra az elsőfokú bíróság által megállapított 39.405 forint munkabér különbözet illeti meg.

[57] A fentiekre tekintettel a felperesnek elmaradt munkabér címén járó különbözet összege helyesen 632.587 forint.

[58] A szabadságmegváltásra vonatkozó elsőfokú ítéleti rendelkezéseket a felperes azzal az érveléssel támadta, hogy a számítás alapjául figyelembe vett összeget helytelenül határozta meg az elsőfokú bíróság. A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság valóban a felek egyező számítási metodikája ellenére számította ki a szabadságmegváltás 1 napra eső összegét (22 munkanappal számolva), a megváltással érintett szabadságnapok számát egyik fél sem kifogásolta. A felperes a fellebbezésében a pontosított kereseti kérelemben (52. sorszámú beadványban) megjelölt összeghez képest alacsonyabb összegben, az alperes 52. sorszámú beadványban levezetett számításban is szereplő, napi minimálbér alapul vételével kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását. Ezért a havibér alkalmazása esetén az Mt. 136. § (3) bekezdésében megfogalmazottak ellenére a fellebbezési kérelem korlátaira tekintettel a fellebbezésben kért 340.837 forintra emelte fel a másodfokú bíróság az alperes kötelezését.

[59] A 6/2016. (XI. 28.) KMK vélemény a munkaviszony jogellenes megszüntetéséhez kapcsolódó jogkövetkezmények egyes kérdéseiről rendelkezik, az a jelen perben nem volt irányadó, ezért a másodfokú bíróság az erre való hivatkozást mellőzte az elsőfokú ítéletből.

[60] A fentiek alapján a másodfokú bíróság a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét – a marasztalási összegek módosításával – részben megváltoztatta.

[61] Az elsőfokú eljárásban a bíróság döntésének megváltoztatásával ugyan módosult a felek pernyertességének, pervesztességének aránya is, a felperes 42%-ban lett pernyertes és 58%-ban pervesztes. A másodfokú bíróság a felek által a felszámításokkal érvényesíteni kívánt összegek egybevetésével a Pp. 82. § (2) és (3) bekezdése, valamint 83. § (2) bekezdése alapul vételével azonban úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság által mérlegeléssel a felperes javára a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdése alapján – különbsétként – megítélt összeg még így is arányban áll az elvégzett ügyvédi tevékenységgel, a pertárgy értékével.

[62] Az elsőfokú eljárás illetékének viselésére vonatkozó rendelkezést szintén érintette a másodfokú bíróság, és az alperest a pervesztes rész (973.424 forint) erejéig kötelezte az Itv. 42. § (1) bekezdése szerint számított illeték megfizetésére. A fennmaradó, le nem rótt elsőfokú eljárási illeték a felperes munkavállalói költségkedvezményre való jogosultsága folytán a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

Záró rendelkezések

[63] A másodfokú eljárásban a pertárgy értéke a fellebbezéssel vitatott követelés összegében alakult, ami 643.498 forint + 4.169 forint, összesen 647.667 forint volt.

[64] A felperes fellebbezése kisebb részben – kerekítve 20%-ban – vezetett eredményre. Perköltségigényét költségfelszámítás útján 100.000 forint összegben kívánta érvényesíteni és számlával igazolta is annak megfizetését. Az alperes megbízási szerződést nem csatolt, ezért a részére járó perköltséget a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdése alapján tudta figyelembe venni a másodfokú bíróság. E körben azonban értékelte azt, hogy a pernyertes részre (527.769 forint) az alacsony pertárgyérték alapján számított perköltség (13.194 forint + áfa) nem áll arányban a fellebbezési ellenkérelem elkészítésére nyilvánvalóan ráfordított idő alapján arányosan járó díjazással és azt mérlegeléssel 20.000 forintban állapította meg. Ezért a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján a felek pernyertességére számított perköltsége azonos összege miatt különbözet – mint másodfokú perköltség – megfizetéséről a másodfokú bíróságnak rendelkezni nem kellett.

[65] A fellebbezési illetékre vonatkozó rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 42.§ (1) bekezdésén, 46.§ (1) bekezdésén és 78.§ (4) bekezdésén alapul, figyelemmel a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3.§ (2a) bekezdésére. Az alperes a fellebbezési eljárásban a peresztes rész (119.898 forint) után köteles az illeték megfizetésére a Pp. 101. § (1) bekezdése alapján, a fennmaradó, eredménytelen fellebbezéssel érintett illetéket a munkavállalói költségkedvezményre jogosult felperes helyett a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam viseli.

[66] A másodfokú bíróság a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül határozott.

Budapest, 2023. január 17.

dr. Orosz Andrea s.k.
s.k.

a tanács elnöke

dr. Szalai Beatrix s.k.

előadó bíró

dr. Laczó Adrienn Lilla

bíró